



— По дяволите! — ядоса се Ейми Уайлд, когато вятърът изтръгна листовката от ръката ѝ.

Беше последната, нямаше друга. Ейми се опита да я хване, но не успя. Листчето се завъртя, литна надалече и затанцува нагоре по тясната уличка.

— Не се ядосвай, аз ще го хвана — излая териерът, който вървеше до Ейми, и се втурна след листовката.

Тичаше толкова бързо, колкото му



позволяваха късите крачета, но все пак я настигна. Скочи, хвана я между зъбите си и я отнесе на момичето.

– Благодаря ти, Хилтън! – Ейми се наведе и я взе.

Листът беше мокър, със следи от зъби, но кучето изглеждаше толкова доволно, че на Ейми сърце не ѝ даде да каже, че



тази листовка вече за нищо не става.
Вместо това рече:

– Според мен не е нужно да я носим.
Не сме дали само на госпожа Деймсън,
но тя знае всичко за Голямото откриване,
защото ѝ разказах днес в училище.

– Наистина ли ѝ каза всичко? – попита
сиамската котка, която се беше раз-
положила удобно в живия плет. – Дори
и името на тайния знаменит гост?

Ейми се засмя.

– Разбира се, че не ѝ го казах. Нали е
тайна!

– Не би трябвало да задаваш подобен
въпрос, Уилоу – изръмжа Хилтън. –
Ейми умее да пази тайна. Знаеш, че
досега на никого не е казала, че може да
говори с животните.

– И никога с нищо не съм издавала, че
огърлицата ми е вълшебна – добави Ейми



и пръстите ѝ леко докоснаха проблясващата верижка от метални животински лапички, която висеше на врата ѝ.

Огърлицата беше подарък от леля Дейзи, нейна пралеля и леля на майка ѝ. Леля Дейзи ѝ я даде, когато Ейми дойде да живее на остров Клеймъркин. Тя беше единственият човек в света, който знаеше, че огърлицата позволява на Ейми да разбира езика на животните.

Сиамската котка се измъкна изпод живия плет.

– Моля те, кажи ми! Кажи коя знаменитост ще дойде на откриването? – измърка тя и се отърка в краката на Ейми.

– Не мога да кажа! – отсече Ейми. – Ще почакате до утре – като всички на острова. Ще разберете коя е звездата, когато дойде време да открием „Игликите“.



В този момент яростен порив на вятъра ги накара да млъкнат. Той разроши козината на Хилтън и набързо върна сиамската котка под живия плет.

Ейми сви рамене, обърна се с гръб към вятъра и погледна морето. То беше посивяло и бурно, нашарено с белите разпенени гребени на вълните.

— Гледайте какво вълнение! — възкликна Ейми. — Добре, че не съм на кораб в открито море.

— Аз пък изобщо не искам да съм на открито, където и да е то! — измяука Уилоу.

— Да си вървим у дома! — предложи Хилтън.

Ейми тъкмо се канеше да се съгласи, когато нещо косматото се блъсна в краката ѝ. Беше Айзъмбард — раираният котарак от гаража. Тичаше толкова бързо, че не гледаше къде стъпва.



– Идвайте бързо! – извика задъхано той. – Свиквам спешно съвета!

Не беше нужно да повтаря. Съветът беше група животни, които се грижеха за спокойствието на остров Клеймъркин. Единственият човек сред тях беше Ейми. Хилтън и Уилоу също бяха в съвета и отлично знаеха, че свикването му означава само едно – някой е в беда!

Айзъмбард хукна по тясна пътечка между храстите, а другите го последваха с най-голямата бързина, на която бяха способни. Не беше трудно да тичат, защото вятърът духаше в гърба им. На Ейми ѝ се струваше, че поривите му я носят като кораб с издути платна.

Раираният котарак внезапно се стрелна под някаква ограда. Уилоу и Хилтън се промушиха след него, но Ейми беше твърде голяма, за да мине под оградата,



и трябваше да я прескочи. Докато се суетеше, загуби време и стигна последна до дървото в далечния край на полето.

Силният вятър го беше съборил и сега дървото лежеше на земята като безпомощен гигант със зелена коса.



Край него чакаха други двама от съвета – Айнщайн, белият персийски котарак от училището, и Бъни, дебелият черен котарак с бели лапи, който живееше във фурната на острова.

– Всички сме тук – огледа ги Айзъмбард. – Платон няма да дойде. Каза, че не може да лети, защото вятърът е много силен.

Ейми се зачуди дали папагалът на леля Дейзи просто не си търси извинение, но точно тогава изпод падналото дърво излетя едно врабче и Ейми разбра, че папагалът е бил прав. Врабчето се опита да долети до нея, размахваше крилца с всички сили, но вятърът беше толкова силен, че малкото птиче не можеше да лети. Един особено силен порив го подхвана, завъртя го и го хвърли обратно в короната на дървото.



Ейми се втурна, за да види дали не е пострадало. Докато оглеждаше неподвижния врабец, към тях разтревожено заподскача врабката.

– Мили Боже, мили Боже! – зачурулика тя. – Добре ли си, Алф?

Щом чу името си, Алф отвори очи, поизправи се и накокошини перушина.

– Не се тревожи, Гладис! Всичко ще бъде наред, особено щом Разговарящият е тук – и той наклони глава към Ейми.

Тя ги погледна разтревожено.

– Какво като съм тук? Какво ми е особеното?

– Имаш ръце –
отвърна Алф.

Айзъмбард тъжно
огледа своите лапи
и въздъхна.

– Чудно нещо са



това ръцете... — рече той с копнеж. —
Безценно нещо! Особено в положение
като сегашното...

— Кое то с всяка измината минута ста-
ва все по-лошо — извика Гладис, която
тревожно подскачаше нагоре-надолу по
падналото дърво. — Ако не побързате,
дечицата ми ще загинат!

